

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boek-
jes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2011
Nr.3041

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *GETELDE DAGEN* op te voeren moet de naam van auteur *WALTER VAN DEN BROECK* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2010/220/019

© 2010 Toneelfonds J. Janssens/Walter van den Broeck
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(2 dames)

HANNE Allaerts, schrijfster, 45 jaar.

DEBRA Dekok, haar ex, 48 jaar.

TIJD

Het heden. Een milde herfstdag.

DECOR

Een ruim, wat verweerd terras van een hotel-restaurant ergens in de Ardennen.. Links bijeen geschoven stoelen en tafeltjes. Achteraan een lange balustrade. Erachter vermoeden wij een panoramisch landschap, een diepte vooral. Rechts de openstaande deur naar het restaurant. Er staat een rond tafeltje met een glas pastis, een karaf met water, een zonnebril, een gsm en een laptop. Het toeristische seizoen is voorbij.

(Binnen prutst iemand aan een geluidsinstallatie. Nu eens klinkt een keiharde flard heavy metal muziek, dan weer de aanzet van “Un jour tu verras”, ten slotte niets meer. We horen een opgewonden vrouwenstem en de stem van een jonge vlegel.)

DEBRA : *(Off)* ... en hou daar mee op..., ik meen het, ik wil dat je daar nu mee ophoudt, check eerst de leidingen...

(Een knaap antwoordt iets onverstaanbaars/onhoorbaars.)

... moet jij niet eten of zo? Doe in elk geval iets wat geen lawaai maakt...

(Man antwoordt weer)

... ik weet het niet... een uur, twee uur... *(komt rugwaarts op, kijkt naar het tafeltje)* ... en een proper glas, denk je dat je dat nog kunt vinden.... ?

(Man mompelt)

... was er dan godverdomme een af, klootzak!

(Haar gsm rinkelt.)

Hallo! Nee, ze is er nog niet. En hou nu in godsnaam op met bellen. Oké. Oké. Ik laat het je onmiddellijk weten. Maar hou op met bellen. *(Ze zet haar gsm driftig uit.)* Zenuwpees. *(Ze neemt plaats op de stoel bij het tafeltje, drinkt. Debra checkt of ze alles wat ze nodig heeft bij de hand heeft, klapt haar laptop open, schikt een paar mappen, gaat zitten, wil kortom de indruk wekken dat ze haar werk mee naar dit terras heeft genomen. Ze is duidelijk nerveus, en doet een paar ademhalingsoefeningen. Ze gaat rechtop zitten, sluit de ogen, trom-*

melt met de vingers en lipt “kalm, kalm, kalm.”)

(Dan horen we een auto aankomen, geknars van grint.)

(Schrikt) O! (Ze rent naar de balustrade, kijkt naar beneden. Paniekerig loopt ze terug naar het tafeltje, schikt haar kapsel, checkt haar lipstick. Zet een zonnebril op, en doet alsof ze geconcentreerd op haar laptop werkt, terwijl ze voortdurend naar links blikst vanwaar ze bezoek verwacht, zet dan gauw haar gsm uit.)

(Op komt Hanne. Ze heeft kennelijk een zware klim achter de rug en hijgt. Ze is minder "zakelijk" gekleed dan Debra. Ze kijkt rond, alsof ze niet zeker is of ze wel aan het juiste adres is. Ze slaat geen acht op Debra loopt het restaurant in, komt even later weer naar buiten.)

HANNE : *(Tot Debra) Excusez-moi, mais c'est bien l'hôtel-restaurant Le Belvédère ici? (Neem me niet kwalijk, maar dit is toch hotel-restaurant Le Belvédère?)*

(Debra knikt.)

La porte d'entrée est fermée et, à part de cet electricien, je ne vois personne ici... C'est fermé? (De voordeur is op slot en ik zie hier niemand.... buiten die elektricien. Is het gesloten?) (Ze kijkt op haar horloge.) Ik zal me toch niet... avez-vous vu quelqu'un...? Quelqu'un d' à peu près soixante ans qui a attendu quelque temps...? (hebt u hier iemand gezien...? Iemand van tegen de zestig die hier een tijd heeft zitten wachten....?)

DEBRA : *(Neutraal) Non. (Nee.)*

HANNE : *Getver. Ben ik nu te vroeg of te laat? 't Is vandaag toch donderdag, hé? Zijn we vandaag de zevende of de achtste? De story of my life. (Ze neemt haar gsm, drukt een nummer, geen verbinding) Shit.*

DEBRA : Het komt allemaal wel in orde.

(Hanne kijkt haar bevreemd aan, nadert haar, Debra kijkt op, doet haar zonnebril af en kijkt Hanne aan.)

HANNE : Debra...?

DEBRA : Hanne... ?

(Ze kijken elkaar langdurig en sprakeloos aan.)

Ik... Wat doe jij hier?

HANNE : En jij?

DEBRA : Ik ben hier voor zaken. En jij?

HANNE : Ik...euh... ook... voor zaken.

DEBRA : Jaja....

HANNE : Neenee... niet voor dat soort zaken.

DEBRA : Neenee...

HANNE : *(lacht)* 't Is al goed. Ik had hier al een uur geleden moeten zijn, maar ik stond in een file en toen ik hier aankwam bleek de voordeur gesloten. Heb je echt niemand gezien?

DEBRA : Nee, hier is niemand. Behalve mijn assistent die daarbinnen met de eigenaar onderhandelt, en een jonge vervelende elektricien, die gek is op lawaai.

HANNE : Ga je dat hotel kopen?

DEBRA : Dat is de bedoeling, ja.

HANNE : Die bouwval?

DEBRA : Het wordt een asielcentrum.

HANNE : Bedoel je dat het hier eigenlijk gesloten is?

DEBRA : Het toeristisch seizoen is voorbij, hé.

HANNE : Waarom wil die klootzak mij dan spreken in een hotel-restaurant dat gesloten is?

DEBRA : Hij zal niet geweten hebben dat het al gesloten was.

HANNE : Zijn secretaresse had eerst toch eens kunnen bellen! Dat begint al goed!

DEBRA : Maak je maar niet druk.

HANNE : (*Pauze. Kijkt haar onderzoekend aan*) Debra ... hoe is het mogelijk... als ze me nu vanochtend hadden gezegd: je gaat straks Debra Dekok tegen het lijf lopen....

DEBRA : Ja, jij bent ook wel de allerlaatste die ik hier had verwacht. In feite verwachtte ik hier helemaal niemand.

HANNE : De wereld is klein, zeggen ze, maar zò klein...?

DEBRA : Komt door het broeikas effect, zeker.

HANNE : Hoe gaat het met je?

DEBRA : Goed, heel goed.

HANNE : Waar zit je tegenwoordig?

DEBRA : Wel, eigenlijk zat ik in Toscane, maar dit kon blijkbaar niet wachten. En jij zit nog altijd in ...?

HANNE : ... in de schrijverij, ja.

DEBRA : Toch alweer een poosje geleden dat er iets van jou verscheen, niet?

HANNE : Twee jaar. Maar in het voorjaar kom ik met een nieuwe roman.

DEBRA : Zo mag ik het horen.

HANNE : Hoelang is het eigenlijk geleden dat we elkaar voor het laatst zagen?

DEBRA : 3650 dagen.

HANNE : Wat?

DEBRA : Tien jaar dus.

HANNE : Tien jaar?

DEBRA : Yep. En zeg nu niet dat de tijd vliegt als je blieft.

HANNE : Je haar zit anders dan vroeger, maar je ziet er echt goed uit.

DEBRA : En jij liegt nog altijd evengoed als vroeger.

HANNE : Nee, echt ik meen het.

DEBRA : En nu verwacht jij van mij een compliment? Oké. Jij ziet er belabberd uit en je loopt er weer bij als de Amerikaanse vlag.

HANNE : Pardon? *(Pauzeert, proest het dan uit)* Zottin.

DEBRA : Wie kiest er tegenwoordig je kleren? Ga je naar een feest of wat?

HANNE : *(Bekijkt haar eigen outfit)* Vind jij dat nu zo... zo....

DEBRA : ... erover! Daar had ik het vroeger ook al zo moeilijk mee. Als we naar een trouwfeest gingen leek het alsof jij de bruid was.

HANNE : Och.... *(pauze)* Toch jammer dat ik je uitgerekend vandaag tegen het lijf loop.

DEBRA : Jammer?

HANNE : Jammer ja. Je zal zien, straks daagt die vent toch nog op, en vertelt twee uur lang zijn ellendige leven, terwijl ik gewoon een contract moet komen tekenen. Hij had het toch gewoon kunnen opsturen.

DEBRA : Tja, als je zaken wil doen, moet je er de zakelijke rituelen bij nemen.

HANNE : Voor hij klaar is ben jij alweer vertrokken.

DEBRA : Dat klopt. We zijn hier bijna klaar, en ik moet nog ergens anders naartoe.

HANNE : Dat vind ik dus jammer.

DEBRA : Waarom?

HANNE : We hadden wat bij kunnen praten?

DEBRA : Bijpraten? Ik dacht dat tien jaar geleden alles tussen ons was gezegd.

HANNE : *(Haalt een stoel en schuift bij.)* De tijd vliegt hé. O, pardon...

DEBRA : Wil je iets drinken?

HANNE : Wat drink jij?

DEBRA : Water.

HANNE : Doe mij er ook maar eentje.

DEBRA : Ik haal een glas.

(Debra naar het restaurant, we horen onverstaanbaar gemompel.)

HANNE : *(Neemt haar gsm, drukt een nummer. Geen gehoor.)* Shit. Shit. Shitshitshit.

DEBRA : *(Op)* Nog even en we krijgen het hele hotel gratis denk ik ...

(Debra schenkt Hannes glas in. Hanne probeert intussen nog eens te bellen.)

HANNE : Ik vraag me toch af of hij nog moet komen of dat hij al vertrokken is.

DEBRA : Ik heb niemand gezien. Hier, drink.

HANNE : For auld lange synge...

DEBRA : For auld lange synge dan maar...

HANNE : Het is nog net goed om buiten te zitten, hé.

DEBRA : Ja.

HANNE : Gisteren dacht ik nochtans dat ik zou smelten. Wat een hitte! En dan in de stad! Dat was niet menselijk meer.

DEBRA : Ja, gisteren was het heel erg. Maar eergisteren was het aan de frisse kant, hé.

HANNE : Ja, zo'n droge noordoostenwind...

DEBRA : Ja, noordoostenwind deugt niet... vooral in de winter niet!

(Ze kijken elkaar aan, schieten in de lach)

Zullen we het weer maar laten rusten?

HANNE : Je hebt gelijk... Debra.... Debra....Debra....

DEBRA : Wat nu: Debra... Debra....Debra...

HANNE : Ik denk nog even vaak aan je als twintig jaar geleden.

DEBRA : Heel af en toe dus...

HANNE : *(Gekwetst)* Wat zeg je nu?

DEBRA : Jij hebt nooit aan mij gedacht. Jij hebt altijd aan Hanne gedacht.

HANNE : Dat is niet waar!

DEBRA : Nee, dat is niet waar. Ik bedoel: jij hebt altijd alleen maar aan je schrijverij gedacht.

HANNE : En zelfs dat is niet waar. Ik heb wel al die jaren voor de schrijverij geleefd in plaats van voor ons twee. Toen ik dat eindelijk in de gaten had, was het te laat.

DEBRA : Welnee.

HANNE : Toch wel.

DEBRA : Het was van meet af aan al "te laat".

HANNE : Hoe bedoel je?

DEBRA : We hadden geen enkele gemeenschappelijke interesse.

HANNE : We hadden er één!

DEBRA : Ja, die....

HANNE : En nog één? Feesten! Hoe zouden we elkaar anders hebben ontmoet?

DEBRA : Ja, feesten ook...

HANNE : Dat optreden van The Troubleshooters twintig jaar geleden... *(Ze gaat met haar glas bij de balustrade staan.)*

DEBRA : De bubbeldoeters zal je bedoelen.

(Pauze)

HANNE : Je hebt hier wel een prachtig uitzicht!

DEBRA : Ja, dat krijgen we er gratis bij!

HANNE : 't Lijk hier eigenlijk wel een soort arendsnest zo hoog.

DEBRA : *(Is naast haar gaan staan)* Echt een pand met mogelijkheden hoor. Kijk, als we dat slordige stuk groen daar kappen, kan daar een multifunctioneel sporterrein aangelegd worden. *(Kijkt in de diepte, dan naar Hanne)* Rijd je met een Nissan tegenwoordig?

HANNE : Ja.

DEBRA : Een Nissan Micra godbetert?

HANNE : Ik rijd de laatste tijd niet zo vaak meer. Ik heb me eindelijk ook tot het openbaar vervoer bekeerd! Maar er was geen trein of bus die tot hierboven reed.

DEBRA : En vroeger kreeg ik je met geen stokken in een bus of trein. Wat is er gebeurd? "Kijken" ze niet meer.

HANNE : O, jawel hoor, maar ik heb er mee leren leven.

(Opeens klinkt luide muziek van uit de keuken. La Bamba van Ritchie Valance.)

DEBRA : Armand, in godsnaam!!! Zet dat lawaai af!

(Onmiddellijk speelt de muziek zachter.)

HANNE : *(Terwijl ze lachend begonnen is te bewegen op het ritme van de muziek.)*

Ken je die nog?

DEBRA : Natuurlijk ken ik die nog. *(Richting keuken)* Af heb ik gezegd!

(De muziek blijft spelen. Hanne is nu echt aan het dansen.)

HANNE : *(Uitnodigend, speels)* Komaan! *(Ze slaat haar sjaaltje om Debra' s hals, probeert haar speels naar zich toe te trekken.)*

DEBRA : Hou op. *(Richting restaurant)* Zet die muziek af!!!

(Muziek stopt)

HANNE : Ben je nu boos?

DEBRA : Nee, ik ben niet boos.

HANNE : Maar het doet je nog altijd wat.

DEBRA : Ja, maar niet wat jij denkt.

HANNE : Wat ik denk? Ik zie het als een mooie herinnering. Het begin van alles. Die bloedhete zaal, die uitgelaten mensen.

DEBRA : Dronken en stoned of allebei.

HANNE : En dan La Bamba!

DEBRA : Aaaaaaaarghhhhh!

HANNE : Wie gaf er om die muziek? Het ging toch alleen maar om het dansje met het sjaaltje.

DEBRA : Ja. En om de drie kussen.

HANNE : Je had toen wilde rosse haren, weet je nog?

DEBRA : Ja.

HANNE : Rosse haren, een turkoois topje en een kobaltblauwe jeans. Ik kon mijn ogen niet van je wegslaan.

DEBRA : En ik de mijne niet van jou. En toen ving je me met je sjaaltje. Kus op de ene wang, kus op de andere...

HANNE : ...en dan een tongkus waar geen einde aan kwam.

DEBRA : Onder daverend applaus! En toen die bubbeltaeters ermee ophielden draaide de dj oubollige Franse chansons. ...

HANNE : waar we wèl urenlang op gedanst hebben. Nu ja gedanst, 't was meer verticaal vrijen wat we deden. (*Ze neuriet "Un jour tu verras..."*) en daarna sleepte je me mee naar je hol.

DEBRA : Je liet je maar al te graag slepen.

HANNE : Dat ontken ik niet.

DEBRA : Ik was zo trots als een aap. Ik had de debutante van het jaar versierd. Ik! Ik was dronken van glorie, wiet en alcohol, en zo geil als boter.

HANNE : We waren allebei zo geil als boter. Onderweg naar boven rukten we elkaar de kleren van het lijf en doken het bed in...

DEBRA : ... ja.... (*lacht*) en vielen toen als een blok in slaap...

HANNE : En sliepen een gat in dag. Maar toen we eindelijk wakker werden, en aan de slag gingen...

DEBRA : Ja...

HANNE : (*Lacht heel ondeugend bij de herinnering*) Meid, zoiets maak je toch maar één keer mee in je leven.

DEBRA : Ja...

HANNE : (*Nog steeds lacherig*) Nee maar, allez.... Debra! Hoe dikwijls.... hé...?...hé? Toch iets voor het Guinnessbook, nee?

DEBRA : Ja, maar...

HANNE : Ja, maar wat?

DEBRA : Ik heb het nooit begrepen, en eerlijk gezegd begrijp ik het nog altijd niet.

HANNE : Wat?

DEBRA : Waarom ik?

HANNE : Hoezo, waarom jij?

DEBRA : Oké, die avond, die nacht... ik was overmoedig, heel overmoedig omdat ik wat gerookt en gedronken had, want zo ben ik niet, dat weet je, en ik kreeg je in het vizier... Hanne Allaerts, dacht ik. De nieuwe ster aan het literaire firmament! Ik pluk ze! Ik pluk ze vanavond nog!

HANNE : En je plukte me.

DEBRA : Waar haalde ik toch de moed vandaan? Ik begrijp het nog altijd niet.

HANNE : Hoezo?

DEBRA : Hanne, zo'n one night stand, oké. Maar dat je aan me bleef plakken? En niet zo maar een dag of twee, maar tien jaar lang. Dat begrijp ik nog altijd niet.

HANNE : Pasten wij dan niet bij elkaar?

DEBRA : Hanne, in godsnaam. Jij had pas de debuutprijs voor de roman gewonnen, je werd van de ene talkshow naar de andere gesleept, je was niet uit de media weg te branden. En wie was ik? Eerste klerk bij Openbare Werken. Een grijze muis. Een collega.

HANNE : Die nacht was je allesbehalve een grijze muis!

DEBRA : Ja. Een paar keer per jaar verander ik met behulp van chemicaliën in een wild beest. Maar de volgende dag... Hanne, je kent me toch.

HANNE : Wat wil je nu eigenlijk zeggen?

DEBRA : Dat er die avond in die zaal geen twee mensen waren die minder bij elkaar pasten dan wij twee en dat het tien jaar heeft geduurd voor we dat zelf inzagen.

HANNE : Bullshit.

DEBRA : Wat zag jij in mij Hanne? Ik dweilde in die tijd alle fuiven af, en niet één keer heb ik er eentje aan de haak kunnen slaan. Ja, één keer. Bijna. Zag er knap uit, maar dat bleek bij nader onderzoek een travestiet te zijn.

(Hanne lacht uitbundig)

Ja, lach maar. Ik vond dat helemaal niet grappig toen. Stonden we daar te

dansen. Zijn al die anderen nu blind, vroeg ik me af. En toen voelde ik opeens dat ding tegen mijn buik...

HANNE : (*Komt niet meer bij*) Hou op...!

DEBRA : Geef nu eindelijk eens antwoord, Hanne. Waarom ik? Waarom kwam er na die eerste, zatte dag een tweede, nuchtere, en een derde, een vierde... Wat zag je in me? Wat had ik jou te bieden?

HANNE : Te bieden, te bieden...

DEBRA : Geef nu eindelijk toe dat het een bevlieging was, een one night stand, en dat je te trots was om dat toe te geven. Een Hanne Allaerts vergist zich toch niet, zeker.

HANNE : Het was allesbehalve een one night stand.

DEBRA : Een of ander literair experiment dan?

HANNE : Experiment?

DEBRA : Dat je me zag als onderdeel van je research voor je volgende boek.

HANNE : Debra, gaat het zo een beetje? Dat je daar nu pas mee afkomt, na al die jaren...

DEBRA : Ik probeer het alleen maar te begrijpen.

HANNE : (*zucht*) En dan moet je weten dat ik mezelf ook vaak die vraag heb gesteld.

DEBRA : Zie je wel!

HANNE : Ik bedoel: wat JIJ in MIJ zag!

DEBRA : Wat?? Hou toch op zeg! Je zit me voor de gek te houden!

HANNE : Nee! (*pauze*) Geen van al die blitse meiden, Debra, van al die glitterwifjes, talentvol, hyperintelligent, of onnozel en dom kon mij helpen. Jij wel. Terwijl we daar stonden te zoenen ging het door me heen: niet loslaten, niet loslaten, niet loslaten... laat dit duren tot in der eeuwigheid. Vraag me niet hoe het komt, ik ben geen psychologe, maar jij was de enige bij wie ik me veilig zou voelen. Dat moet ik toen in een flits hebben gezien.

DEBRA : Dat verzin je hier ter plekke.

HANNE : Ik verzin niets, maar omdat je me ertoe dwingt kan ik het voor het eerst onder woorden brengen.

eigenlijk?

HANNE : Op mijn nieuwe uitgever...

DEBRA : O, ga je dan weg bij Uitgeverij Bastion? Na al die jaren?

HANNE : Zeventien jaren, drie maanden, twaalf dagen. Da's alles samen zo'n 3.686 dagen.

DEBRA : Was je dan niet langer tevreden bij Bastion ...?

HANNE : Ach... Vroeger wel. Vroeger was Bastion een nestje, een familie.

DEBRA : Ja, vroeger wel. Alles was vroeger een nestje, een familie.

HANNE : En nu is het een duiventil. Als je er een half jaar niet komt, herken je niemand meer. Hoe wil je dan...

DEBRA : Overal hetzelfde. Teken des tijds. *(pauze)* Wie is de gelukkige?

HANNE : Dat zeg ik voorlopig liever niet. Het kan nog afspringen.

DEBRA : Ken ik hem?

HANNE : Zei ik dat het een "hem" is?

DEBRA : O, op die manier. Oké: ken ik "haar" dan?

HANNE : Zei ik dat het een "haar" is? *(lacht)*.

DEBRA : Flauw hoor.

HANNE : Ik wil het vel van de beer niet verkopen....

DEBRA : *(Grinnikt)* Ja,ja, 't is al goed...

HANNE : Wat zit jij daar nu zo te grinniken...?

DEBRA : Ik probeer me het gezicht van je uitgeefster voor te stellen als ze het verneemt.

HANNE : Liesbeth? Liesbeth Houtmeyers? Je hebt haar nooit kunnen zetten, hé.

DEBRA : Nee! Het was vroeger een trut, het is nog altijd een trut, en het zal een trut blijven tot in het crematorium.

HANNE : Waarom?

DEBRA : Ze liep de hele tijd te geilen op je.

HANNE : En daarom is het een trut? Je bent bedankt! En zeggen dat ik daar al die jaren niks van gemerkt heb.

DEBRA : O nee? Als jij binnenkwam bestond er niemand anders meer voor haar. Wat

jij zei was evangelie, zelfs al kraamde je de grootste onzin uit.

HANNE : Oké, we schoten goed met elkaar op, en dan...?

DEBRA : Ze week geen centimeter van je zij. Ze plakte aan je, klitte aan je. Dat eeuwige knuffelen, die klapzoeenen, die high fives!

HANNE : Ach... elk wereldje heeft nu eenmaal zijn rituelen.

DEBRA : In een toilet met haar blote tieten voor je gaan staan wiebelen, hoort dat er ook bij?

HANNE : Ik zei haar dat ze haar topje binnenstebuiten aanhad.... het etiketje.... Maar je hebt gelijk. Dat was erover. Ik had al veel eerder moeten laten blijken dat ik niet gediend was van haar plakkerigheid.

DEBRA : Alsof ze maar één auteur in haar fonds had. Op zo'n feestje gaf ze jou meer aandacht dan alle anderen samen. En dan kijk jij op als die jaloers op je zijn, en raar beginnen te doen.

HANNE : Ja. *(Pauze)* Maar ze had wel heel mooie tieten!

(Debra pakt een krant, heel even lijkt het erop alsof ze ermee gaat gooien.)

(Lacht) Hebbes! Debra 'tje was jaloers! Is nog altijd jaloers!

DEBRA : Zottin.

HANNE : Ontken het maar niet! Je bloost!

DEBRA : Oké, ja. Ik was jaloers. Maar ik was vooral woedend omdat ze haar werk niet deed, omdat ze je niet beter tegen jezelf beschermde.

HANNE : Hoezo?

DEBRA : Je was doodbang, zei je.

HANNE : Ja, in het begin was ik doodsbang voor de verandering die het succes in mijn leven teweeg bracht, maar gelukkig had ik jou, mijn engelbewaarder. Jij gaf me het gevoel dat me niks kon gebeuren. Je gaf me een zalig veiligheidsgevoel.

DEBRA : Dus al die jaren was ik niet meer dan je oppas? Zie je wel.

HANNE : Je weet wel beter, Debra.